

การควบคุมการเพิ่มของประชากร ในประเทศไทย

สถาบันฯ นิยมญาติ

คำนำ

กล่าวโดยทั่วๆ ไปแล้ว การเพิ่มของประชากร หรือการมีประชากรมากนั้น มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย การที่การเพิ่มของประชากรมีทั้งข้อดีและข้อเสียนี้เอง ทำให้ประเทศไทยเปรียบเสมือนหัวใจเราตัวรู้สึกลังเล และเกิดความไม่แน่ใจว่าควรจะมีนโยบายใดอย่างไร การเพิ่มของประชากรหรือไม่ ในที่สุดในปี พ.ศ. 2513 รัฐบาลก็ประกาศนโยบายทางการว่าประเทศไทยจะต้องควบคุมประชากร และทางที่นี่ประชากรของไทยลดจากอัตราการเพิ่ม率 3% ของปีนั้นให้เหลือ 2.5% ในปี พ.ศ. 2519 ให้ได้

ในอุดมประเทศให้คำมั่นที่เสนอให้ความช่วยเหลือในเรื่องการลดอัตราการเพิ่มของประชากรมักจะถูกมองในแง่ร้ายเสมอ เช่น จะถูกกล่าวหาว่าเป็นการสร้างอาณานิคมแบบใหม่บ้าง เป็นกลเม็ดที่ประเทศไทยร่วมกันวางแผนการจัดทำลายล้างประเทศยากจนโดยการบังคับให้ประชาชนของประเทศไทยกันรวมตัวกันท่อต้านประเทศไทยร่วมบังคับนั้น ในขณะเดียวกันก็มีข่าวการบังพรากมีความเห็นว่า การยอมให้ประชากรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีการยับยั้งจะก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าในทางที่ว่า เมื่อมีประชากรมากการบุกเบิกพื้นที่ที่ยังคงร้างว่างเปล่าก็ย่อมจะสะดวกยิ่งขึ้น การพัฒนาเศรษฐกิจจะง่ายขึ้น เพราะแรงงานมีเหลือเพื่อบุคคลทางฝ่ายทหารก็มีความเห็นว่าการมีประชากรมากจะทำให้ประเทศไทยแข็งแกร่ง เป็นที่เกรงขามของชาติอื่น และอาจทำให้ได้รับความสนใจจากประเทศมหาอำนาจ

มากยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นบุคลากรทางพวกร่างกายกลุ่มนี้มีความเชื่อว่า การเพิ่มของประชากรอย่างรวดเร็วคือ การมีคนหนุ่มคนสาวมาก ๆ คือ สามารถที่จะผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองอย่างรวดเร็วได้

ถึงแม้แต่ละกลุ่มแต่ละพวกร่างกายมองเห็นสิ่งเดียวกันคือของการเพิ่มของประชากรในลักษณะต่าง ๆ กันก็ตาม แท้ในขณะนี้ประเทศไทยต่างก็มาตรະหนักกว่า การปล่อยให้ประชากรเพิ่มโดยปราศจากการควบคุมนั้นย่อมจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี จึงได้มีนโยบายที่จะลดอัตราการเพิ่มของประชากรกันแบบทั่วไป แต่ละประเทศก็ได้ลงเบี้ยหมายไว้กัน ๆ กัน เช่น ประเทศไทยต้องการให้ลดจาก 3.0% เป็น 2.5% ในปี 2519 ดังกล่าวแล้วข้างต้น ประเทศไทยมาเลเซียท้องการลดจาก 2.6% ในปี 2514 เป็น 2.0% ในปี พ.ศ. 2518 เกาหลีใต้มีแผนที่จะลดจาก 2.2% ในปี พ.ศ. 2514 เป็น 1.5% ในปี พ.ศ. 2519 เหล่านี้เป็นตน⁽¹⁾

บัญหาใหญ่ ๆ ที่ประเทศไทยพยายามกระงอกกล่าวว่าจะเกิดขึ้นถ้าหากไม่มีการควบคุมการเพิ่มของประชากรคือ

- (1) การเพิ่มของประชากรในอัตราที่สูงเกินไปอาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ
- (2) บัญหาการว่างงาน
- (3) บัญหาที่เรียนไม่พอ
- (4) เปอร์เซนต์ของผู้ที่เป็นภาระของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นเด็กและสูงชัน
- (5) การบริการทางด้านสุขภาพจะไม่เพียงพอ
- (6) ทิ้ง留下อากาศแฉลบ
- (7) มาตรฐานการดำเนินชีวิตจะต่ำลง

- (8) ความหนาแน่นจะมีมากจนถึงขั้นที่จะคุกคามสุขภาพจิต และเสื่อมร่างกายทางสังคม
- (9) อาหารจะไม่พอ กิน
- (10) ทรัพยากรธรรมชาติจะหมดเร็วเกินไป
- (11) สิ่งแวดล้อมจะถูกทำลาย⁽²⁾

ทัศนคติของประเทศต่างๆ ที่มุ่งการเพิ่มของประชากร

ถ้าจะมองในระบบโลกแล้ว เราอาจจะกล่าวได้ว่าประชาชนในประเทศต่างๆ มองการเพิ่มของประชากรเป็น 2 แบบ กล่าวคือ กลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าการเพิ่มของประชากรไม่เป็นบัญหา ส่วนกลุ่มที่สองเป็นพวกที่มีความเห็นตรงข้ามกับกลุ่นแรก กลุ่มนี้นิยมกว่าการเพิ่มของประชากรเป็นบัญหาที่น่าเกรงกลัวยิ่ง

พวกที่คิดว่าการเพิ่มของประชากรไม่มีบัญหาให้ความเห็นว่า ถึงแม้ว่าการเพิ่มของประชากรจะก่อให้เกิดบัญหาบาง แต่บัญหานี้เล็กน้อยมากเมื่อไปเปรียบเทียบกับบัญหาอื่นๆ เช่น บัญหาสนับสนุนภาระของโลก บัญหาความยากจน และบัญหาเชื้อชาติ พวากลุ่มแรกยังแสดงทัศนะที่ไม่อิกร่าน้ำบูชาต่างๆ ไม่ได้อยู่ที่การเพิ่มของประชากร แต่บัญหามากจากเรื่องอื่นทั่วหาก เช่น ที่กล่าวกันบ่อยๆ ว่า การเพิ่มของประชากรอย่างรวดเร็วจะก่อให้เกิดบัญหาทางเศรษฐกิจนั้น เป็นเรื่องที่ไม่เป็นความจริง บัญหาเศรษฐกิจมีสาเหตุสำคัญมาจากการแห่งอื่นมากกว่า เช่น การบริหารทางเศรษฐกิจที่ไม่ถูกวิธี การไม่ยอมให้รัฐบาลควบคุมวิธีในการผลิต หรือการไม่จัดระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมเป็นตน บัญหารือสิ่งแวดล้อมที่เชื่อกัน พวากลุ่มแรกอธิบายว่ามันไม่ได้เกิดจาก การเพิ่มของประชากรดังเช่นที่กล่าวข้างต้น กันทั่วไป แต่เกิดจากความอุดมสมบูรณ์เกินไป และการบริโภคมากเกินไปของประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วหาก การแทรกไข่บัญหาสิ่งแวดล้อมจึงควรจะอยู่ที่การเปลี่ยน

นิสัยการบริโภคเสี่ยไฟฟ์ การใช้ความรู้ทางเทคโนโลยีเข้าช่วยเหลืออย่างจริงจัง ตลอดจนการกระจายประชากรไม่ให้อยู่แออัดยักษ์เยี้ยด ณ ที่ใดที่หนึ่งแทนที่จะไปควบคุมการเพิ่มของประชากร

นอกจากนี้หากกลุ่มแรกบรรดาข้ามาย่าฯ การเรียกอ้างว่าการเพิ่มของประชากรเป็นบัญญานน์ อาจจะเป็นเทคนิคร้ายของประเทศครัวร้ายที่จะเอาตัวเปรี้ยบและยกย่องประเทศที่ยากงานก็ได้ กล่าวคือ แทนที่ประเทศครัวร้ายจะเอาเงินทองไปช่วยเหลือในการพัฒนาด้านอื่น ๆ ของประเทศด้อยพัฒนา กลับเอาเงินนั้นไปใช้ในการควบคุมประชากรเสียหมด ที่ร้ายไปกว่านั้นอาจจะเป็นนโยบายของประเทศครัวร้ายที่จะบังคับเดียงกันเดียวกันเดือนๆ ไม่ให้ประชาชนในเขตด้อยพัฒนาทำการท่อท้านการเอาตัวเปรี้ยบของตนก็ได้ เพราะประเทศใหญ่ที่มีประชากรมากย่อมจะมีพลังท่อท้านคึกคัก และได้ผลกว่า สังสุกห้ายที่กลุ่มแรก หรือกลุ่มที่คิดว่าการเพิ่มของประชากรไม่ก่อให้เกิดบัญญาให้ແຄลงก็คือ เรื่องความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในบางเขตหรือบางประเทศ พวกร้อยในกลุ่มแรกແຄลงว่า การเพิ่มของประชากรในบางสังคม หรือในบางส่วนของโลกเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในด้านต่าง ๆ อาริ เพื่อให้มีการบูรณาการและเข้าไปอยู่อาศัยในที่กรังร่วงเปล่า เพื่อให้ประเทศมีกำลังคนมากพอที่จะพัฒนาเศรษฐกิจได้ และเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางทหาร ตลอดจนการบำรุงรักษาอbania ทางการเมืองให้คงอยู่ได้^(๙)

สำหรับกลุ่มที่สองหรือกลุ่มที่เชื่อว่า “การเพิ่มของประชากรเป็นบัญญา” นั้น อาจจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความเห็นของพวกเขาระกับด้วยสาระสำคัญ 2 ประการ กล่าวคือ

ประการแรก ผู้ที่อยู่ในกลุ่มนักล่าชัวฯ การยอมให้ประชากรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่หยุดยั้งจะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากท่อนมาตรฐานการครองชีพ และ

ระบบนิเวศน์หรือต่อสัมภาระคล้อมนานาโครงการ ที่ทางงานจงเสนอแนะว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องควบคุมให้ประกาศอยู่ในระดับคงที่ หรือไม่ใช้พยายามผลักดันต่อสาธารเพื่อของประชากรให้ต่อลงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ประการที่สอง การเพิ่มของประชากรเป็นสมีอินทั่วทุกชนของปัญหาเศรษฐกิจและสังคม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเพิ่มของประชากรเป็นตัวการทำให้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมที่เจริญอยู่แล้วให้แย่ลงยิ่งขึ้นไปอีกด้วยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศที่อยู่พัฒนาทางด้านการเพิ่มของประชากรไปช่วยทำให้มีปัญหาสัมภาระและความตันเป็นอย่างมากที่ต้องทรัพยากรในประเทศร่วมมือความรุนแรงมากขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องจัดการแก้ไขปัญหาประชากรอย่างรีบด่วน อาทิ พยายามลดอัตราการเพิ่มของประชากรลงโดยการเปลี่ยนแปลงปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคมเสีย เป็นตนว่า ยกจะต้นฐานะของสตรีให้สูงขึ้น ให้ประชาชนได้มีโอกาสสรับการศึกษามากขึ้น แต่ลดอัตราการตายของทารกให้ต่ำลง นอกจากจะลดอัตราการเพิ่มของประชากรโดยการเปลี่ยนแปลงนี้จังหวัดทางสังคมแล้ว ควรจะก้อนนี้ให้การโดยเฉพาะอันได้แก่ โครงการวางแผนครอบครัวระดับชาติกว้าง ในการปฏิบัติจริง ๆ ควรจะเน้นทั้งทางด้านการวางแผนครอบครัว และการเปลี่ยนแปลงนี้จังหวัดทางสังคม ไม่ใช่ไม่นั้นจะเป็นผลด้านการวางแผนครอบครัวอย่างเดียวดังเช่นที่ประเทศไทยส่วนมากมักจะทำกัน

ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการเพิ่มและการลดประชากรของประเทศไทย

เมื่อหันมาดูกันคิดของคนไทยที่มีต่อการเพิ่มของประชากรของประเทศไทย นั้น ปรากฏว่าในตอนครึ่งแรกของศตวรรษที่ 20 นั้น ก็มีผู้รู้สูบากและประชาชนแทบทั้งหมดมีความเห็นว่าควรจะส่งเสริมการเพิ่มของประชากร แต่ในช่วงระยะหลังจากนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนรัฐบาลจะประกาศนโยบายควบคุมประชากรเมื่อ

เดือนมีนาคม 2513 ความขัดแย้งในเรื่องความกิจเห็นเกี่ยวกับประชากรมีมาก
กล่าวคือ มีทั้งฝ่ายที่ส่งเสริมให้มีการเพิ่มประชากร และฝ่ายที่พยายามจะห้าม
ควบคุมการเพิ่มของประชากร ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการเพิ่มและการลดคุณภาพของ
ไทยก่อนนี้รู้บาลประชาคนโดยนายคุณประชากรเมื่อปี 2513 อาจจะกล่าวสรุป
ได้ดังนี้

ประการแรก บุคคลบางพวงบางกลุ่มนี้ความรู้สึกว่าประเทศไทยยังมีความ
หนาแน่นที่ต่ำอยู่คือราว 52 คน ต่อตารางกิโลเมตร⁽⁴⁾ (สถิติปี 2503) บุคคล
กลุ่มนี้ล้วนนึกไปว่า การคำนวณความหนาแน่นแบบหยาบ ๆ เช่นนี้แทบจะไม่ใช่
ความหมายอะไรเลย เพราะถึงแม้ว่าความหนาแน่นจะทำก็ตาม เรายังไม่อาจรู้ว่า
ใจได้ว่าที่กินของประเทศไทยจะเพาะปลูกได้หมด ถ้าจะให้มีความหมายจริง ๆ ใน
เรื่องนี้ ความหนาแน่นควรจะคำนวณจากพื้นที่ที่เพาะปลูกได้ (cultivable land)
มากกว่า เมื่อบุคคลพวงนี้เห็นว่าความหนาแน่นของไทยค่อนข้างต่ำ และถ้าจะ
เปรียบเทียบกับประเทศไทยในยุโรปจะต่ำกว่าแทบทุกประเทศในเขตันนี้แน่น พวงนี้
จึงไม่ต้องการที่จะให้มีการควบคุมการเพิ่มของประชากร

ประการที่สอง บุคคลบางกลุ่มนี้�认ว่า 85% ของคนไทยอาศัยอยู่ในชนบท
หรือนอกเขตเทศบาล (สถิติปี 2513) และราว 4 ใน 5 เป็นเกษตรกร (สถิติปี
2503) เมื่อขอเจ้าธิรัตน์เป็นเช่นนั้น แรงงาน (labor) จากบุตร หรือสมาชิกของ
ครอบครัวยังจำเป็นอยู่ กล่าวคือ ชาวสวนชาวนาจะต้องใช้บุตรของตนช่วยในการ
ทำไร่ทำนา ตลอดจนช่วยเลี้ยงดูวัสดุของตน ถ้าจะไปควบคุมการเพิ่มของ
ประชากร หรือส่งเสริมให้เกษตรกรควบคุมการมีบุตรมากเสีย เกษตรกรจะอยู่
ได้อย่างไร ในเมืองผู้คนไทยเกษตรกรยังหวังพึงเกรงทุนแรง เช่น รถแทรกเตอร์
ให้ไม่มากนัก รถอุดหนาด้วยชรา ชาวเกษตรกรจะพึ่งพาอาศัยไคร ให้นอกจากบุตร

หลานของคน อย่างไรก็ตามถึงแม้ข้อโต้เตือนจะมีน้ำหนักและมีเหตุผลคือตามแต่บุคคลอาจมีน้ำหนักของความจริงไปทางเมื่อนานั้น นั่นคือ การมีบุตรมากจำนวนป่าเถื่องท้องที่จะต้องใส่อาหารเข้าไปเกียร์มากไปกว่าเดิมผ้า แต่สิ่งที่จำเป็นทั่ว ๆ ท่องการทำเนินเชิงกายใจจะต้องมากเป็นทวีคูณ

ประการที่สาม มีบางพวกรบกวนที่รู้สึกห่วงใยเรื่องกำลังทหาร พวกร่มความเห็นว่าการมีทหารจำนวนมากมายเป็นสิ่งที่ดี สามารถที่จะได้ตอบการรุกรานได้ พด.อีกนัยหนึ่งก็คือ ทหารมาก หมายถึงพลังแข็งแกร่งนั้นเอง การไปควบคุมการเพิ่มประชากรก็เท่ากับไปตัดพลังทหารโดยทางอ้อม เพราะการที่ประเทศไทยมีประชากรน้อย การเกณฑ์ทหารย่อมจะยากลำบากกว่า และประสบปัญหาในการคัดเลือกมากกว่า บุคคลกลุ่มนี้จึงไม่ส่งเสริมให้มีการควบคุมการเพิ่มของประชากรตามที่จริงแล้วในสังคมสมัยใหม่ลำพังปริมาณมิอาจจะทำอะไรได้มากนัก คุณภาพสำคัญกว่า นั่นคือ ทหารถึงแม้จะมีจำนวนน้อยแต่ถ้าได้รับการฝึกฝนในภารกิจให้อาชญากรรมใหม่เป็นอย่างดีก็อาจจะเอชั่นทหารที่จำนวนมหาศาลแท้จริงคุณภาพก็ได้

ประการที่สี่ ความเห็นของบุคคลกลุ่มนี้คือ เป็นความเห็นของชาวต่างชาติมากกว่าของคนไทยบอกว่าการมีประชากรมากหรือการยอมให้ประชากรเพิ่มขึ้นราวกันเรื่องนั้น จะเป็นแรงผลักดันที่อย่างหนึ่ง เมื่อสมัยที่มีประชากรน้อย ประชาชนอาจจะไม่ค่อยกระตือรือล้นในการทำงานมากนัก เพราะไม่มีอะไรมาคุ้มครอง หรือท้าทายความเป็นอยู่ของเข้า เท่ากับมีประชากรมาก ประชาชนจึงเป็นที่จะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนคุณภาพที่ดีมากขึ้น ประวัติศาสตร์คุณคิดสิ่งเปล่า ๆ ในเมือง ฯ เพลงนั้น ฉบับนั้น ความร้ายของให้ประชากรเพิ่มขึ้นนี้กว่าที่จะไปควบคุม ถ้าความคิดหรือข้อสมมุติฐานของบุคคลกลุ่มนี้เป็นจริงแล้ว ทำไม่ถูกความเป็นอยู่ของอินเดียในประเทศไทย

อินเดียซึ่งถูกคุกคามมานานแล้วไม่ได้ดีขึ้นจากเดิมนัก หรือว่าแรงท้าทายขนาดนั้น ความยากจนค่นคืนข้านำคนนั้นยังเป็นแรงผลักดันที่ไม่มากพอ ?

ประการที่ห้า เทกุผลันหนงทมส่วนยังความริเริ่มเรื่องการควบคุมประชากรก็คือ ความเชื่อในเรื่องความหลักเลี้ยงไม่พ้นของธรรมชาติ⁽⁵⁾ บุคคลที่ยึดมั่นอยู่ในความเชื่อนั้นอธิบายว่าถ้าเรายอมให้ประชากรของไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตักษณะความเป็นเมือง (urbanization) ก็จะตามมา ความทันสมัย (modernization) ก็จะเกิดขึ้น ในที่สุดอัตราการเพิ่มของประชากรก็จะลดลงเอง พุทธอินเดียนั้นก็คือ เพื่อป้องประชากรมากจำนวนประชาชนที่อยู่ในเมืองจะมากขึ้น โดยการที่บุคคลจะได้ประทับบนความทันสมัยของเมืองก็จะเกิดขึ้น ความรู้สึกนึงก็ต่างๆ รวมทั้งทักษะที่เกี่ยวกับมนุษย์มากก็จะเปลี่ยนไปคัวกัน นั่นคือ ความทันสมัยและความเป็นเมือง จะช่วยลดการเจริญพันธุ์ โดยทางอ้อมนั้นเอง ความคิดของบุคคลกลุ่มนี้อาจจะไม่ถูกต้องนัก เพราะหลักฐานการวิจัยได้สืบแสดงแล้วว่าความเป็นเมือง (urbanization) ไม่ได้ยังผลให้การเจริญพันธุ์ต่ำเสมอไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นเมืองที่ขาดการอยู่อาศัยกรรม เช่นที่ปรากฎในสังคมต้อยพื้นที่ทางตอนล่างหลัง เพราะฉะนั้นเป็นการสมควรแล้วหรือที่จะให้ความเป็นไปตามธรรมชาติของสังคมควบคุมประชากรของโดยที่เราไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับมัน ผู้ที่มีเหตุผลทางทางคณิตศาสตร์ไม่ต้องการอย่างนั้นแน่นอน

ประการที่หก ข้าราชการบางกลุ่มและประชาชนบางพวงไม่เชื่อว่า การเพิ่มของประชากรจะเป็นเครื่องดีต่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ หรือเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่อย่างกันเสมอๆ กล่าวก็อ เขาไม่เชื่อว่าเงินกอง (savings) ที่อาจจะใช้สำหรับการลงทุนจะถูกนำไปใช้ไปโดยจำนำวนประชากรที่เพิ่มขึ้นโดยสิ้นเชิง ในทางตรงข้ามเข้าเชื่อว่าการเพิ่มประชากรเป็นสิ่งที่ดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในเมืองที่ว่าเมื่อมีประชากรมาก แรงงานย่อมมาก และตลาดจำหน่ายสินค้า ย่อมขยายกว้างเป็น倍ตามทั้ พวากันซึ่งไม่เห็นด้วยกับการที่จะไปควบคุมยังไง

การเพิ่มของประชากร พากนเล้มกิจไปจากการมีประชากรมากเกินไปนั้นจะเสียเงิน
อยู่ที่ไหน เปลงทุน นอกงานนี้เขามีเด็กหางกว่าเมื่อจำนวนประชากรมีมาก
สิ่งแวดล้อมจะถูกทำลายมาก และอากาศเสีย น้ำเสียอาจจะมีความชุนแรงมากจนถึง^๔
กับข้าศึกที่ว่าประเทศอยาจจะดังใชเงินจ้างคนหาภัยเพื่อชาติบัญชาภาระ ตกปรก
เหล่านี้ ผลสุดท้ายก็คือเมื่อคิดรวมทุกอย่างการลงทุนพัฒนาเศรษฐกิจอาจจะนำ
ไปสู่การขาดทุนมากกว่าที่จะได้กำไรไว้

เหตุผลและอ้อให้เตียงนี่ ๆ ของผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการควบคุมการเพิ่มของ
ประชากรก็ได้แก่ ความกลัวว่าถ้าตนไทยลดการเกิด แต่คนต่างด้าวในประเทศไทย
(ซึ่งมักจะหมายถึงคนจีน) ไม่ลดด้วย จะทำให้จำนวนคนต่างด้าวในประเทศไทย
มีมากเกินไป ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อความมั่นคงทางการเมืองและทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ก็ได้ ความกลัวนี้ก็จะมาจากเรื่องราวว่า
คนต่างด้าวไม่ได้มีบุตรมากไปกว่าคนไทยแต่ประการใด กล่าวคือโดยถัวเฉลี่ยแล้ว
สตรีที่มีอายุ 13 ปีขึ้นไปที่บ้านค่าต่อปี มีบุตรด้วย พุทธ 4.4 ของจีน(หรือ
คนจีน) 3.8 และสูงสุด 3.4 นอกจากความกลัวที่กล่าวแล้ว คนส่วนมากยังเกรง
กลัวกันว่าการเพร่่าสารเกี้ยวกับการคุมกำเนิดก็ การจำหน่ายเจ้าเครื่อง
คุณกำเนิดก็จะนำไปสู่ความเสื่อมเสียทางศีลธรรม จะทำให้ความสำคัญในทาง
เพศมีมากขึ้น ตลอดจนทำให้บุชนประพฤติมิชอบต่างๆ เติบโตวัย ข้อให้เตียง
ข้อนี้อาจจะมีส่วนถูกท้องอย่างมากเมื่อก่อนกัน แต่เราจะมองร่วมความจริง
ที่ว่า บุชนหรือผู้ใหญ่จะประพฤติกันอย่างไร โดยเฉพาะในเรื่องเพศนั้นส่วนใหญ่
ขอนอยู่กับกระบวนการทางสังคมหรือการอบรมสั่งสอนในวัยเด็ก หรือ
สังคมกรณ์ (socialization) ถ้าพ่อแม่อบรมสั่งสอนเด็กอย่างดี ไม่มีความบกพร่อง

ในเรื่อง socialization แล้วใช้ร โอกาสที่บุคคลจะประพฤติเชื่อมสัมเลียงในเรื่องเพศ
ย่อมจะมีนัยกว่าที่เรากรงกลัวกัน

กล่าวโดยสรุปแล้วข้อได้เสียหรือข้อคัดค้านจากบุคคลกลุ่มนี้ๆ ทั้งจาก
ฝ่ายรัฐบาลและประชาชนที่อยู่ข้างมาเดลาก็เป็นสาเหตุสำคัญอันหนึ่งที่กดกัน
ให้คนโดยมากควบคุมประชากรของไทยประกาศยกมาเรื่องว่าที่ควรจะเป็น

มาตรการที่ใช้ในการควบคุมการเพิ่มของประชากร

ถ้าจะพูดกันจริง ๆ แล้ว ไม่ว่าในสังคมใดการควบคุมประชากรมีมาแล้ว
ตั้งแต่ยุคก่อการปฏิรูป หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือการควบคุมประชากรไม่ได้เป็นของ
ใหม่แต่เป็นการได้ ในทุksังคมบุชาจัยทางสั่งเวลาล้อมและทางชีววิทยาซึ่งเกี่ยว
พันกับการเปลี่ยนแปลงทางประชากรจะถูกควบคุม โดยลักษณะการปฏิบัติทางวัฒนา-
ธรรมหรือสังคม เมื่อเป็นเช่นนั้นอัตราการเกิดของมนุษย์จะไม่มีโอกาสที่จะขึ้นไป
ถึงระดับที่ควรจะเป็นไปตามธรรมชาติ หรือถึงระดับศักยภาพ (potential) ที่
มนุษย์มีอยู่จริง นั่นก็คือในทุksังคมยกเว้นสังคมหัตเตอร์ไรท์ (Hutterites) สังคม
เดียว อัตราการเกิดจะถูกจำกัดโดยภัยภาพเสมอ ส่วนพวกหัตเตอร์ไรท์ซึ่งเป็น
สังคมกลุ่มเล็กที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะ และส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในแคนาดา และ
สหรัฐในช่วง 100 ปีที่ผ่านมานั้น มีอัตราการเกิดสูงกว่าสังคมใด ๆ คือเมื่อการ
เจริญพันธุ์พอ ๆ กับศักยภาพที่มนุษย์มีอยู่จริง จากประสบการณ์ทางค้านการเจริญ
พันธุ์ของพวกหัตเตอร์ไรท์ทำให้เราทราบว่าข้อจำกัดทางชีวะของศรีไนท์นั้นก็คือการนี้
บุตรอยู่ในช่วง 10 ถึง 12 คนเท่านั้น ในสังคมอื่น ๆ นอกจากสังคมหัตเตอร์ไรท์
แล้วการเจริญพันธุ์ถูกจำกัดบนทางสัน แม้แต่ในสังคมบุญบันโดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งในสังคมที่อยู่พื้นที่เรากรงกลัวกันว่า มีอัตราการเกิดสูงสุดนั้นก็มักจะไม่เกิน

7 คน⁽⁷⁾

จากหลักฐานที่เอื้ออ่างข้างกันนั้นให้เห็นว่าการควบคุมการเจริญพันธุ์ของมนุษย์มีมาเด็กตั้งแต่บรรพบุรุษที่เดียว ในอดีตชนชาติของกรีกและโรมันใช้ยาปฏิชีวิทยาทางสังเคราะห์และทางสังคมผสมปนเปื้อนไป วิธีการควบคุมประชากรโดยตรงก็มีเหมือนกันแต่เป็นเวิธ์ไม่กันสมบูรณ์ เมื่อสังคมท่องยุคเบตเตียนไป และความทันสมัยเกิดขึ้น เทคนิคและวิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์แบบเก่าๆ ก็เปลี่ยนตามไปด้วย การที่มนุษย์ได้นำเอาวิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์แบบใหม่เข้ามาใช้นี้เองทำให้ลักษณะการเจริญพันธุ์ของมนุษย์ในสมัยปัจจุบันเปลี่ยนไปอย่างมาก

ก. การควบคุมประชากรโดยวิธีการทางชีววิทยา

โดยปกติการที่ผู้หญิงจะตั้งครรภ์ได้หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับวัฏจักรของการมีประจำเดือน ในขณะเดียวกันวัฏจักรของประจำเดือนจะเป็นเหตุให้ขึ้นอยู่กับกระบวนการการตั้งครรภ์ การตั้งครรภ์ทางชีววิทยา กระบวนการการตั้งครรภ์ทางชีววิทยาของก้อนนมของมารดา (lactation) และประจำเดือนทางสังเคราะห์ อาทิ อาหารที่มารดาบริโภคเข้าไป ความตึงของก้อนนมประเทกที่สตรีผู้เป็นแม่หากายอยู่ เป็นต้น เนื่องจากระยะเวลาการขับนมของมารดาเป็นตัวกำหนดช่วงระยะเวลาของการมีบุตร จึงอาจจะกล่าวได้ว่าระยะเวลาการขับนมเป็นตัวการที่ทำหน้าที่ควบคุมประชากรที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของทุกสังคม ผลการวิจัยได้ยืนยันว่ามารดาที่เลี้ยงหารากโดยอาศัยน้ำนมมารดาอย่างเดียว มีแนวโน้มที่จะคงครรภ์ไม่ช้ากว่ามารดาที่ไม่ได้เลี้ยงหารากด้วยน้ำนมแม่เลย หรือเลี้ยงด้วยน้ำนมแม่บ้าง อาหารอื่นบ้างคละกันไป ก็ยังในเบื้องต้นการใช้นมผงหรืออาหารอื่นเข้ามาแทนที่น้ำนมมารดาดี การไม่ส่งเสริมให้มารดาเลี้ยงหารากด้วยน้ำนมจากตัวมารดาเองดี เท่าๆ กับเป็นการส่งเสริมการเจริญพันธุ์ให้สูงขึ้นนั่นเอง เพราะการที่มารดาเลี้ยงดูครรภ์ตั้งแต่ต้นๆ ที่มีไข่น้ำนมมารดาเน้นจะไปช่วยยั่นช่วงระยะเวลาที่มารดาจะคงครรภ์ให้สั้นลงนั่นเอง^(๘)

ในสังคมโภคภัณฑ์อาหาร หรือโภชนาการ (nutrition) ไม่ได้ การเริ่มนี้ ประจำต่อเนื่องผู้หญิงอาจจะเกิดชาบิดปกติก็ได้ ในทางกลับกันในช่วงเวลา 150 ปี ที่ผ่านมา การที่การเริ่มนี้ประจำต่อเนื่องเรื่อยๆ ของสตรีในประเทศพัฒนาเกิดขึ้นใน อายุที่ต่างกันกว่าเดิม เช่น อาจจะอ้างได้ว่าเป็นเพราะการปรับปรุงในเรื่องโภชนาการ นั้นเอง หลักฐานการวิจัยยังหนึ่งระบุว่าผู้หญิงจะเริ่มนี้ประจำต่อเนื่องได้ก็ต่อเมื่อปริมาณของไขมันในร่างกายของเขามีถึง 20–25 % ของน้ำหนักทั้งหมดของร่างกาย เพราะนั้นยังสังคมโภคภัณฑ์อาหารการกินที่มากเท่าใด ผู้หญิงในสังคมนั้นจะเริ่มนี้ประจำต่อเนื่อง และขยายตัวช่วงระยะเวลาของการมีบุตรให้ยาวนานเท่านั้น อย่างไรก็คือการมีอาหารการกินที่ดี จะเป็นผลทำให้การเจริญพัฒนาสูงขึ้น ได้ก็ต่อเมื่อการ แห้งง่านเริ่มนี้ในระยะได้เลิกบุจุกเริ่มต้นของการประจำต่อเนื่องเท่านั้น แต่ว่าถ้า นัยหนึ่งก็คือ ถึงแม้สังคมโภคภัณฑ์อาหารการกินที่ดีจะเป็นผลทำให้การเริ่มนี้ประจำต่อเนื่องนักตาม แต่สังคมนั้นก็หมายความเจริญพัฒนาสูงขึ้นตามไปด้วยไม่ ถ้าผู้หญิงในสังคมที่ว่านี้ไม่ได้แห้งงานตอนอายุยังน้อย หรือได้เลิกบุจุกเวลาเริ่มนี้ ของการมีประจำต่อเนื่อง

นอกจากเรื่องโภชนาการแล้ว ยังมีปัจจัยสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่เกี่ยวโยงกับการ เจริญพัฒนาอีกด้วยอย่างที่ได้รับความสนใจจากนักประชาราศาสตร์ โดยปกติใน สังคมแต่ละสังคม วัฒนธรรมจะมีส่วนช่วยทำให้สิ่งแวดล้อมมีผลต่อมนุษย์ใน ลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น ในวัฒนธรรมที่มีระดับความเจริญทางเทคโนโลยีสูงสิ่ง แวดล้อมจะอยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์มากกว่าในวัฒนธรรมที่มีความเจริญทาง เทคโนโลยีต่ำ เป็นต้น ในวัฒนธรรมหรือสังคมที่สมาร์กส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ทางเกษตรกรรมแบบโบราณ โอกาสที่สมาร์กจะเป็นโรคมาเริ่มต้นก็จะสูง เพราะใน สังคมเช่นนี้การแพ้ภัยจากของยุงและการเกิดของยุงเป็นไปได้สะดวกกว่าสังคม แบบอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมอุตสาหกรรม เมื่อโรคมาเริ่มต้นมาก มันก็ยิ่งมี

ผลทำให้การเจริญพันธุ์มีแนวโน้มที่จะทำกว่าปกติ การที่ชามุสdimในภาคใต้ของประเทศไทยมีการเจริญพันธุ์ทำกว่าชามุสdimในกรุงเทพฯ⁽⁹⁾ อาจจะเป็นเพราะความแตกต่างในเรื่องสิ่งแวดล้อมซึ่งกลุ่มคนเทศไทยพัฒนาร่วมก็ได้ กล่าวคือชาวมุสลิมในภาคใต้ส่วนใหญ่มีอาชีพในทางเกษตรกรรมทำสวนยาง โอกาสที่ถูกยุ่งรบกวน และเป็นโรคมาต่อเรียบร้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนปี พ.ศ. 2508 วันเป็นปีที่โรคไมเกรนในประเทศไทยกำลังโดดเด่น⁽¹⁰⁾ การเพร่ของโรคไมเกรนนี้เองอาจจะมีผลทำให้การเจริญพันธุ์ของชามุสdimในภาคใต้ทำกว่าปกติ⁽¹¹⁾

ความสูง (altitude) ก็อาจจะเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการเจริญพันธุ์ การศึกษาวิจัยชี้ว่าการทำบ้านหลังบนเนินภูเขาให้ท่ออากาศอยู่ในระดับสูงถึง 13,000 ฟุตขึ้นไป พบว่า ความสูงไม่มีผลต่อการเจริญพันธุ์โดยตรง แต่ความสูงมักจะทำให้การหายใจลำบากและทำให้การทำงานของหัวใจผิดปกติทำให้อัตราการหายใจของหารากสูงกว่าปกติ

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่พุทธกัจเจริงฯ แล้ว ความสมัพันธ์ระหว่างความสูง กับ การเจริญพันธุ์จะเป็นไปในรูปใดนั้นยังคงอยู่กันไม่ได้ เพราะผลการวิจัยหลายแห่ง ยังมีความขัดแย้งกันอยู่ ผลการวิจัยบางอันบอกว่าความสมัพันธ์ระหว่างความสูง กับการเจริญพันธุ์เป็นไปในทางบวก บางอันก็บอกว่าทั้งสองฝ่ายส่วนใหญ่ ไม่สัมพันธ์กัน ในทางลบ จึงเป็นหน้าที่ของนักวิจัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่นักวิจัยศาสตร์ที่เน้นทางประชากรจะต้องศึกษาวิจัยในเรื่องนี้กันต่อไป

๖. การควบคุมประชากรโดยบังคับทางสังคม

บังคับทางฯ ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการบังคับ แสงส่องเสริมการเจริญพันธุ์ ของมนุษย์มีมากมายหลายอย่างต่างๆ กัน ออาทิ การครองชีวิตรโสด (celibacy) ข้อห้ามให้ร่วมประเวณีในบางโอกาส อายุที่สามารถของสังคมเริ่มทันและหยุดการ

ร่วมประเวณี ความยากง่ายในการแต่งงานใหม่ของผู้ที่เป็นหม้ายหรือหัวร้าง สักขณะรับประทานของผู้เป็นหม้าย ข้อห้ามในเรื่องการแต่งงานในวรรณะหรือ พวากเที่ยวกัน ฯลฯ ในที่นี้จะถือว่าสังเขปเดียวบางเรื่องหรือบางปัจจัยเท่านั้น

ในบางสังคม ถ้าแม่ผู้ชายและผู้หญิงจะได้แต่งงานกันถูกท้อง และมีสิทธิ์ ที่จะร่วมประเวณีแล้วก็ตาม แต่บางที่เขาก็ไม่อาจจะกระทำกิจกรรมทางเพศอย่างเสรีได้ กล่าวคือ ความมากน้อยของการร่วมสัมภានของเขายังต้องกำหนดโดยลักษณะ บางอย่างทางสังคมอีก เช่น ลักษณะของที่อยู่อาศัย ชนิดของครอบครัว (nuclear หรือ extended family) ความเชื่อเกี่ยวกับทางสายกสิกรรม ความภูมิภาคก็มีส่วนเรื่องการ สูญเสียบุตร女 เป็นตน⁽¹²⁾

สมាជิกรองสังคมบางสังคมนิยมการครองชีวิตโสด (celibacy) หรือดำเนินชีวิตโดยไม่ยอมแต่งงานเลย ตามที่กราบกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า ถ้าพังการแต่งงานช้า ก็มีส่วนช่วยลดการเจริญพันธุ์อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเป็นที่แน่นอนเหลือเกินว่า การครองชีวิตโสดค่อนข้างควรน้อยย่อมจะมีส่วนช่วยลดอัตราการเกิดของสังคม ให้อย่างไม่ ท้องสมสัย แต่ถ้าผู้ครองชีวิตโสดกลับไปร่วมประเวณีอกสมรส แล้วมิได้ใช้ เครื่องคุณกำเนิดชนิดใดแล้วไหร่ การครองชีวิตโสดของเขาก็มิอาจจะไปช่วยลด การเจริญพันธุ์ได้ มิหนำซ้ำกลับจะไปช่วยเพิ่มจำนวนเด็กน้อยสมรสให้มากขึ้นไป อีก การครองชีวิตโสดแบบถาวร หรือตลอดชีวิตนั้นมักจะมีในสังคมเมือง หรือ อุตสาหกรรมมากกว่าในสังคมชนบท หรือเกษตรกรรม ในสังคมที่มีความเจริญ ก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม ปรากฏว่าจำนวนผู้หญิงที่ครองชีวิตโสดตลอดระยะเวลา ที่มีบุตรได้มีเกินกว่า 10%⁽¹³⁾ ส่วนประเทศไทยมีลักษณะความเป็น เมืองอยู่ หรือไม่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมนั้น จำนวนผู้หญิง ที่ครองชีวิตโสดจะมีเปอร์เซนต์ต่ำ เช่นในปี พ.ศ. 2474 ในอินเดียมีเพียง 0.8% ในศรีลังกา (ปี 2489) มี 3.4% ในมาเลเซีย (ปี 2490) มี 3.3% ไปจนถึง⁽¹⁴⁾

กัวอย่างของการครองโดยที่มีส่วนช่วยลดการเจริญพันธุ์ที่สมควรจะค่อยอ้าง ก็คือ การครองชีวิตโดยไม่สนใจสุขภาพในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2489 ปรากฏว่าผู้หญิงเป็นสอดที่อยู่ในวัย 45-49 บีบีตั้ง 26.3% และเนื่องจากสังคมนี้ประนามการร่วมประเวณีนอกสมรสอย่างรุนแรง การเจริญพันธุ์ในประเทศไทยจึงต่ำมาก สาเหตุหนึ่งที่ช่วยให้การเจริญพันธุ์ต่ำคือ การครองชีวิตโดยที่กล่าวถึงนี้เอง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าการครองชีวิตโดย หรือการไม่เล่งงานเลยตลอดชีวิต จะมีส่วนช่วยลดการเจริญพันธุ์ลงบ้างก็ตาม การปฏิบัติเช่นนี้ก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าพอใจเป็นการณานัก เพราะเป็นการกระทำที่ผิดธรรมชาติ และสังคมแบบทุกสังคมไม่ส่งเสริมการครองชีวิตโดย ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้เป็นโรคจิตในประเทศไทย เยอะเหลือเชื่อทั้งผู้ชายและผู้หญิงเป็นโรคจิตมาก สูงมาก อนันดาจามีสาเหตุมาจากการเก็บกดทางเพศ หรือการครองชีวิตโดย ด้วย การส่งเสริมให้แต่งงานช้า แทนที่จะส่งเสริมให้สตรีแต่งงานโดย น่าจะเป็นทางออกที่ดีกว่า

ในสังคมแบบเก่า หรือเก่าแก่กรรมส่วนใหญ่มักจะมีข้อห้ามหลายอย่างที่ กีดกัน ไม่ให้มีการร่วมประเวณีในบางระยะ เช่น ตอนหลังคลอดใหม่ ในวันหยุดทางศาสนา หรือวันสำคัญบางอย่าง ระหว่างการตั้งครรภ์ และตอนแท้งที่มีประจำเดือน เป็นตน การละเว้นร่วมเพศในโอกาสต่าง ๆ ตามที่ระบุมาแล้วส่วนมากมักจะมีส่วนช่วยลด มากกว่าเพิ่มการเจริญพันธุ์ถึงแม้ว่าการลดคนน้อยจะจะเสีย น้อยกว่า

การละเว้นร่วมเพศหลังคลอดใหม่ เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันในแบบทุกสังคมที่ เดียว ไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมแบบทรัพย์ หรืออุตสาหกรรมก็ตาม นอกจากนี้ แท้จริงแล้วสังคมมีช่วงระยะเวลาเพียง 1-2 สัปดาห์ ในขณะที่บังสังคมช่วงระยะเวลาไม่ถูกใช้

นานถึง 2-3 ปี ข้อห้าม (taboos) ที่ห้ามมิให้ร่วมประเวณหลังคลอดใหม่ที่มีระยะ
ยาวนานมีข้อดังนี้แก่ทว่า บันดาลช่วยเว้นระยะเวลาตั้งครรภ์ใหม่ของมารดา ซึ่ง
เท่ากับเงินการคลายการเจริญพันธุ์โดยทางอ้อมนั้นเอง ทว่าในสังคมที่ยังยอมให้
ผู้ชายมีภาระได้หลายคน ระยะเว้นร่วมเพศหลังคลอดที่ยาวนานเกินไปอาจจะเป็น
โอกาสให้ผู้ชายไปมีภาระใหม่หรือไปอยู่อาศัยกับภรรยาคนอื่น ๆ สะดวกขึ้น ผล
ก็คือ อาจจะทำให้การเจริญพันธุ์ลงตัว แทนที่จะต่อลงตัว

การงดเว้นทางเพศหลังคลอดที่ค่อนข้างจะได้ผลดีก็คือ ในสังคมอินเดีย
โดยปกติแล้ว ศตรอินเดียมีจำนวนจะคลอดก็จะเดินทางไปคลอดที่บ้านเพื่อเม
ของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคลอดบุตร 2 หรือ 3 คนแรก และจะพำนัก
อยู่ที่นั่นราว 2-3 เดือน การทำเช่นนั้นนับว่าเป็นการปฏิบัติตามข้อห้ามที่ได้ผล
มาก ผลการวิจัยของ Chandrasekaran⁽¹⁵⁾ พบว่า 80% ของศตรอินเดียอยู่ใน
เขตชนบทและเว้นการร่วมประเวณหลังคลอดถึง 6 เดือน หรือมากกว่านั้น การ
ปฏิบัติเช่นนี้จะช่วยลดการเจริญพันธุ์ได้ทางหนึ่งอย่างแน่นอน

ในบางสังคมมีการงดเว้นร่วมเพศในวันหยุด ในวันสำคัญพิเศษ และตอน
ที่มีพิธีบางอย่าง เช่นในช่วงบทินเดียปีหนึ่งจะมีวันหยุดทางศาสนาที่ต้องงดเว้น
ทางเพศราว 24 วัน ระยะของวันหยุดที่มีช่วงขนาดนี้ย่อมไม่มีผลต่อการเจริญพันธุ์
แต่ประการใด ในบางสังคม เช่น สังคมชาวเกาะของหมู่เกาะมอร์ตัล็อก (Mortlock
Islands) มีการห้ามร่วมประเวณในยามลงคราฟ ถ้าหากลงคราฟนานก็อาจ
จะช่วยลดการเจริญพันธุ์ลงได้เหมือนกัน ในดูดูจับปลาชาวประมงเยป (Yap
fisherman) ทุกคนจะงดเว้นกิจกรรมทางเพศ เนื่องจากดูดูจับปลาในระยะ 2 เดือน
จึงเป็นไปได้ว่า การงดเว้นทางเพศในระยะนี้อาจจะมีผลต่อการเจริญพันธุ์ ถึงแม้
จะเลิกน้อยก็ตาม

ในช่วงระยะเวลาที่สตรีมีครรภ์ สังคมส่วนมากก็จะมีข้อห้ามให้ร่วมเพศในครอบครองหนังของระยะนี้ เนื่องจากข้อห้ามมักจะไม่ห้ามให้ละเว้นทางเพศ ตลอดเวลาที่สตรีตั้งครรภ์ เมื่อการร่วมประเวณีเกิดขึ้นในตอนที่ข้อห้ามได้ห้ามไว้ โอกาสที่จะทำให้สตรีแห้ง หรือคัดอุดก้อนก้านดึงมีมาก และการกัดคลอ ก้อนก้านคนนั้นมักจะเตี้ยชีวิตเสมอ ยิ่งหากเตี้ยวมากเท่าไหร่ โอกาสที่มารดาจะมีครรภ์และคลอดใหม่ย่อมมีมากขึ้นเท่านั้น ข้อห้ามข้อห้ามทำให้การเจริญพันธุ์เพิ่มขึ้นเล็กน้อยแทนที่จะลดลง

ในทำนองเดียวกัน ข้อห้ามให้ร่วมเพศระหว่างสตรีประจำตื้อนมลักษณะเหมือนกันแบบทุกสังคมที่เดียว การละเว้นทางเพศในระยะนี้ แทนจะไม่มีผลต่อการเจริญพันธุ์เลย ถ้าผู้ผลบ้างก็จะมีผลในทางที่จะทำให้การเจริญพันธุ์เพิ่มมากกว่าที่จะทำให้ลด เพราะเมื่อมีการละเว้นการร่วมเพศในช่วงที่สตรีมีประจำตื้อน และระยะที่เสียไปเล็กน้อย (บางสังคมมีการละเว้นเสียไปอีก 2-3 วันหลังประจำตื้อนหยด) อาจจะทำให้กิจกรรมทางเพศไปมีมากในช่วงอื่นเป็นการซดเซย และช่วงอ่อนหวานเบนช่วงที่โภกศักยกรรมของศรีษะสูงกว่าเตี้ยด้วย ก็เท่า ๆ กันว่า เป็นการส่งเสริมให้การเจริญพันธุ์สูงขึ้นแน่นอน

กล่าวโดยสรุปแล้ว การลดการเจริญพันธุ์โดยอาศัยข้อห้าม (taboos) ทั้งๆ นั้นก็จะเกิดขึ้นในสังคมเกษตรกรรม หรือสังคมแบบเก่าแก่กว่าที่จะเกิดขึ้นในสังคมอุดมสมารถ อย่างไรก็ถึงแม้จะมีข้อห้ามทางเพศหลายอย่างต่าง ๆ กัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าข้อห้ามทั้งหมดจะเป็นตัวช่วยลดการเกิดหรือการเจริญพันธุ์เสมอไป ข้อห้ามที่ทำหน้าที่ช่วยเพิ่มก็มีเหมือนกัน⁽¹⁶⁾

ก. วิธีการควบคุมประชากรโดยตรง

สังคมต่าง ๆ ได้ใช้วิธีการควบคุมประชากรโดยตรงมาตั้งแต่อดีต古以来ที่เดียว บางวิธีก็จะให้มีบุตรเพิ่ม เช่น การนัดร่วงภายในและการคุมนาเส่นที่

เป็นต้น แต่ครึ่งส่วนใหญ่ก็จะมุ่งให้การมีบุตรหรือการเจริญพันธุ์ลดลงมากกว่า วิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์โดยตรงแบบทั่วๆ ไป แก่การถอดเว้นร่วมเพศโดยจะใช้ การดึงอวัยวะเพศก่อนหลังน้ำกาม การทำแท่ง การฝ่าทางรอด การใช้สิ่งกีดขวาง (barriers) สูญเสียเข้าไปในช่องคลอด การใช้ไอโอมันส์ การใส่ห่วงอนามัย (IUD) และการทำหมัน เป็นต้น

การทำแท่งทั่วๆ กันนี้ และการประดิษฐ์คันยາที่ปลดออกภายนอกใหม่ ๆ ตลอดจนการผลิตห่วงอนามัยขึ้นใช้ นับว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์อย่างมหาศาลต่อการวางแผนครอบครัวในปัจจุบัน

การละเว้นร่วมเพศ เป็นวิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์ที่เก่าแก่นานที่สุด ไทยปกติแล้วสามารถใช้ในสังคมใดจะต่อรองการร่วมเพศเมื่อใด และนานเท่าใด มักจะขึ้นอยู่กับความเชื่อถือ ที่มีอยู่ในแต่ละวัฒนธรรมหรือสังคม และการละเว้นของสมาชิกในครอบครัวไม่เหมือนกัน เช่น ในสังคมที่สมาชิกมีความรู้เรื่องวัฏจักรของการปฏิสนธิ เดือนก็จะถือว่าไม่ควรละเว้นเพื่อเลี้ยงการตั้งครรภ์ ส่วนในสังคมที่เชื่อว่า การละเว้นร่วมประเวณีเป็นครั้งคราว หรือถ้าจะทำให้มันชุ่ยมีลักษณะประเสริฐ กว่าสักครั้งจะจะละเว้นการร่วมประเวณีเหมือนกัน และบางทีการถอดเว้นนั้นก็ถูกมองว่า อุดมการณ์ของคนสามาไปก็มี บางสังคมบุคคลจะละเว้นการร่วมเพศก็ เพราะเชื่อว่า การร่วมประเวณีจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายและจิตใจของคน

วิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์ที่เก่าแก่ที่สุดที่มีมาตั้งแต่古以來 คือ การดึงเอาอวัยวะเพศออกก่อนหลังน้ำกาม (withdrawal) กล่าวกันว่า วิธีนี้เป็นวิธีสำคัญที่ใช้กันในยุโรป ตอนระยะที่ประเทศในเขตเนื้อที่ตราชากเจริญพันธุ์ลดลงอย่างรวดเร็ว การใช้วิธีนี้ทำให้ประเทศในยุโรปหลายแห่งที่เป็นเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ในระยะก่อนยุคกลางเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 มีอัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงมาก ในท้ายที่สุด

เครื่องคุณกำเนิดแบบสมัยใหม่ยังไม่แพร่หลาย การใช้วิธีการดังกล่าวจึงเป็นการสมควรยึดสำหรับในยุโรปตะวันออกนั้น เริ่มต้นแก่ปี ก.ศ. 1920 และก่อนการพัฒนาอุตสาหกรรม อัตราการเกิดได้ลดลงถึง 25% ภายในช่วงระยะเวลาเพียง 10 ปี ที่เป็นเช่นนี้ เพราะใช้วิธีการควบคุมกำเนิดชนิดนี้

ที่ประชุมประชากรโลก (World Population Conference) เมื่อปี ก.ศ. 1965 มีรายงานระบุว่า การทำแท้ง เป็นวิธีการคุณกำเนิดที่แพร่หลายอย่างหนึ่ง การทำแท้งไม่ใช่จำกัดอยู่เฉพาะประเทศอุตสาหกรรมสมัยใหม่เท่านั้น แต่เป็นที่แพร่หลายในสังคมประเภทอื่น ๆ ทั้ง จากการสำรวจ 350 สังคม และการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทำแท้งในสังคมเหล่านี้ ปรากฏว่า การทำแท้งมีอัตราสูงสุดในประเทศไทยและคินเดอร์วิกา จากการศึกษาวิจัยในประเทศไทยนี้ในลักษณะคินเดอร์วิกา พนวิ่งทำการทำแท้ง 3 ราย ท่อเด็กที่เกิดรถดีวิท (live birth) 1 คน ผลการวิจัยจากประเทศไทยเมื่อเร็ว ๆ นี้ (1971) ปรากฏว่ามีการทำแท้ง 2 ราย ท่อการเกิด 1 ราย เมื่อคิดคำนวณอัตราการทำแท้งในระดับโลกแล้วพบว่า โดยตัวเลขทั่วโลกมีการทำแท้งทั้งท่อและผิดกฎหมายรวม 427 ราย ท่อเด็กเกิดรถดีวิท 1,000 คน⁽¹⁷⁾

การทำลายทารกหรือการทำลายทารก (infanticide) เป็นวิธีการที่ใช้ควบคุมประชากรยังคงหนึ่ง วิธีนี้ไม่เป็นวิธีที่ใหม่แต่ประการใด แต่เป็นวิธีการที่ใช้มานานแล้ว อารีสโตเตล (Aristotle)⁽¹⁸⁾ ศึกษาและให้ความคุณประชากรโดย การทำลายทารก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทารกที่เกิดมาพิการ การฆ่าทารกในแต่ละสังคมเป็นเรื่องที่ยกที่จะตั้งแต่และเข้าใจได้ เพราะการฆ่าทารกในลักษณะที่ต่างกัน กล่าวคือในบางสังคมการฆ่าเป็นการกระทำโดยตรง ส่วนบางสังคมกระทำโดยการปล่อยปละละเลยให้ตายไปเอง และการฆ่ากิจจากสาเหตุที่ไม่เหมือนกัน

เช่น ในรายที่มารดาไม่บุตรหลายคนในระยะเวลาใกล้เลี่ยงกัน และน้านมมารดาเป็นที่มาของอาหารการกินเหลืองตัวเท่านั้น การฝ่าห้าราก็อาจจะเกิดขึ้นได้ ในบางสังคมการเกิกทราบแฟด ถือว่าเป็นลงร้าย ในการเดินเรื่องนี้การกินไก่คนหนึ่งหรือห้องสองคนจะถูกทำลายโดยทุกครั้งที่มีการฝ่าห้ารากเกิดขึ้น เพศหญิงมักจะถูกทำลายก่อนเสมอ

ในช่วงระยะ 15 ปี ที่ผ่านมาปรากฏว่าไซโอมน์ส์ที่ใช้ช่วยควบคุมการเจริญพันธุ์มีเพร่หอยามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งยาเม็ด (pills) ยาเม็ดสามารถที่จะจำหน่ายขายแขกโดยไม่ต้องยาคีย์เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ก็ได้ ถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์อาจจะมีความจำเป็นบ้างในเรื่องการควบคุมดูแลผลข้างเคียง (side-effects) ที่อาจเกิดขึ้นก็ตาม เนื่องจากผู้ที่คุณกำเนิดโดยใช้ยาเม็ดจะต้องกินยาทุกวัน การทำเช่นนี้อาจก่อความรำคาญให้เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ถ้าลืมกินยาบ่อย ๆ โอกาสที่จะทรงครรภ์ของสตรีก็จะมีมาก ยาเม็ดก็อาจไม่เหมาะสมกสำหรับสังคมที่ประทachean ไม่ค่อยมีระเบียบวินัยในเรื่องเวลา ด้วยเหตุที่ยาเม็ดมีข้อบกพร่อง ต่าง ๆ เช่นว่านี้ จึงทำให้ผู้ทดลองฉีดไซโอมน์ส์เข้าไปในร่างกายแทนการใช้ยาเม็ด การฉีดจะแรงทำทุก ๆ 3 เดือน ภายใต้การควบคุมดูแลของแพทย์ โดยแพทย์จะคอยตรวจสอบดูผลข้างเคียงและทุกภาพทั่วไปของผู้ที่ได้รับการฉีดให้อย่างไร ก็ต่อเมื่อตกลงกันว่า การฉีดยาเข้าไปในร่างกายมนุษย์อาจจะก่อให้เกิดผลเสียหาย ในช่วงระยะเวลา ก็ได้ ด้วยเหตุนี้เองการฉีดยาจึงไม่เป็นที่นิยมมากนัก

ห่วงอนามัย (IUD) เป็นเครื่องคุณกำเนิดอยู่ร่างหนึ่งที่ใช้กันมากในปัจจุบัน เมื่อพิจารณาในเรื่องของความปลอดภัยแล้ว ห่วงอนามัยมีความปลอดภัยกว่ายาเม็ดและการฉีดไซโอมน์ส์ เพราะมันไม่ไปทำลายความสมดุลย์ของไซโอมน์ส์ในร่างกาย แต่ประการใด ข้อเสียของห่วงอนามัยก็มีเหมือนกันก็ต่อเมื่อ การใช้ห่วงอนามัย

จะทำให้เกิดผลข้างเคียง (side-effects) หลายอย่าง เช่น อาจจะไปทำความเสียหายให้แก่ช่องคลอดมากขึ้นในรายที่ซ่องคลอดติดเชื้อโรคบ้าง แล้วห่วงอนามัยมักจะกระแทกให้ประจำเดือนออกมากกว่าปกติ เป็นตน

นอกจากวิธีควบคุมกำเนิดแบบถาวร ที่ถาวรแล้วข้างต้น ตามวิธีการคุมกำเนิดอื่นๆ ก็ยังหนึ่งที่ควรจะเลี่ยงดีก็คือ การทำหมัน (sterilization) การทำหมันสามารถทำได้ทั้งในผู้ชายและผู้หญิง การทำหมันกำลังเป็นที่นิยมกันมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา ขณะนี้ชาวอเมริกันที่ทำหมันแล้วมีถึง 10% สำหรับในสังคมอื่น ๆ การทำหมันจะเป็นที่ยอมรับหรือไม่เพียงโคนนขึ้นอยู่กับค่านิยมทางสังคมของสังคมนั้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว วิธีการควบคุมการเจริญพันธุ์โดยตรงนั้น ไม่มีวิธีใดที่จะสมบูรณ์แบบทุกอย่าง ต่างก็มีข้อดีและข้อเสียแบบงสัน การที่สังคมใจและบุคคลใจจะเลือกใช้วิธีไหนนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมต่างๆ อย่างไรก็ต้องคำนึงถึงความความรู้สึกของคุณกำเนิดทุกแบบไว้บริการแก่ผู้มาขอรับบริการให้พร้อม

นโยบายประชากรของประเทศไทย

ประเทศไทยได้ทำการสำรวจประชากรครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2453 ผลของการสำรวจนี้เปิดเผยว่าประชากรของไทยในตอนนั้นมีเพียง 8,149,487 คน เท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2513 ประชากรของไทยในช่วงระยะเวลา 60 ปี ได้เพิ่มขึ้นเป็น 4 เท่า คือเป็น 34,152,000 คน ตามข้อมูลของปี พ.ศ. 2513 ประเทศไทยเรา มีอัตราการเพิ่ม人口 3.0% ซึ่งเป็นอัตราที่สูงมาก ถ้าอัตราการเพิ่มยังคงอยู่ในระดับนี้ ประชากรของไทยจะเพิ่มทวีปีเข้าไปในระยะเวลา 23 ปี (ตู้ตรางชั่งล่าง)

ตาราง : ระยะเวลาการเพิ่มเท่าตัวของประชากรตามอัตราต่าง ๆ

อัตราเพิ่ม (% ต่อปี)	ระยะเวลาที่ประชากรเพิ่มเป็นเท่าตัว (จำนวนปี)
0.01	6,930
0.1	693
0.5	139
1.0	70
1.5	47
2.0	35
* ก. 2.5	28
2.8	25
* ข. 3.0	23
3.5	20
4.0	18

* ก. อัตราการเพิ่มที่นโยบายประชากรของรัฐบาลไทย ต้องการจะให้บรรลุ ในปลายปี 2519

* ข. อัตราการเพิ่มของปี พ.ศ. 2513

การที่ประเทศไทยมีอัตราการเพิ่มของประชากรที่สูงเช่นนี้ จะมีผลการทางด้านการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมหาศาล ถ้าประเทศไทยไม่ยอมลดอัตราการเพิ่มนี้ลง ประเทศไทยจะต้องประสบบัญชานานาประการอย่างเลี่ยงไม่พ้นอาทิ บัญชาการวางแผน บัญชาการศึกษา บัญชาท่องยุคสมัย บัญชาที่คิดทำกิน บัญชาสุขภาพอนามัยและบัญชาสิ่งแวดล้อม เป็นตน หลังจากที่รัฐบาลได้พิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับประชากรของประเทศไทยและได้ตั้งหนักตึ้งบัญชาที่จะเกิดความมากับการ

เพิ่มช่องประชากร รัฐบาลจึงได้ประกาศนโยบายประชากรระดับชาติขึ้นเมื่อเดือน มีนาคม 2513 โดยมีข้อความว่า

“รัฐบาลไทยมีนโยบายที่จะสนับสนุนการวางแผนครอบครัวด้วยระบบสมัครใจ เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับอัตราการเพิ่มของประชากรสูงมากที่จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย”

ในขณะเดียวกัน คณะกรรมการพัฒนาฯ ได้มีมติแต่งตั้งกรรมการศึกษา และประสานงานการดำเนินความนโยบายประชากรที่รัฐบาลกำหนดไว้ คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธาน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข และเลขานุการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นรองประธาน ผู้แทนระดับกระทรวง เลขาธิการ และผู้อำนวยการขององค์กร รัฐบาล และเอกชนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมการ โดยมีเจ้าหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติมีหน้าที่เป็นเลขานุการ

เบื้องหน้ายุทธศาสตร์นโยบายประชากรระดับชาติที่รัฐบาลได้ประกาศไว้ในสาระสำคัญ ดังนี้

- เพื่อลดอัตราการเพิ่มของประชากรจาก 3.0% (อัตราปี 2513) เป็น 2.5% ตอนสูญปี 2519
- เพื่อให้ความรู้เรื่องการวางแผนครอบครัวแก่สตรีไทย โดยอาศัยเครื่องมือสื่อสารมวลชนค้าง ๆ
- เพื่อให้บริการครอบครัวพร้อมที่จะบริการได้ทั่วประเทศ
- เพื่อร่วมรายงานวางแผนครอบครัว และงานบริการค้านสูญเสียพอนาคต ของแม่และเด็กเข้าด้วยกัน งานจะได้ดำเนินควบคู่ไปโดยสะดวก และทั่วถูก⁽¹⁹⁾

เพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ รัฐบาลได้ตั้งโครงการวางแผนครอบครัวของรัฐบาลชั้นในกระทรวงสาธารณสุข กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มาตรการที่รัฐบาลใช้ในการลดอัตราการเพิ่มของประชากรคือ การวางแผนครอบครัวนั้นเอง เป็นที่น่าสังเกตว่า มาตรการอื่นที่นอกเหนือไปจากการวางแผนครอบครัว รัฐบาลแทบไม่ได้สนใจเลย ถึงแม้ว่าในระยะหลังรัฐบาลคำริทีจาริเวิม โครงการประชากรศึกษาจะสนับสนุนมาก แต่นั่นก็เป็นเพียงโครงการที่มุ่งหวังเพื่อเผยแพร่ข้อเท็จจริง หรือความรู้เบื้องต้นทางประชากรเท่านั้น และไม่อาจประกันได้ว่า มันจะช่วยแก้ไขปัญหาการเพิ่มของประชากรได้อย่างจริงจัง

ในการที่จะแก้ไขปัญหาประชากร หรือทำให้อัตราการเพิ่มของประชากรลดลงอย่างรวดเร็วนั้น นอกจากการส่งเสริมการวางแผนครอบครัวแล้ว ยังมีมาตรการอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่รัฐบาลอาจพิจารณาและนำไปใช้ อาทิ เช่น

(1) การพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ศื่อสารมวลชน และสุขภาพอนามัย

ถ้ารัฐบาลพัฒนาในเรื่องน้อยอย่างจริงจัง มันก็อาจจะช่วยให้อัตราการเพิ่มของประชากรลดลงได้อย่างถาวร เช่น โดยการพัฒนาอุตสาหกรรม และยกระดับมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น ก็จะทำให้รสนิยมเกี่ยวกับการผูกพัน (tastes for children) เปลี่ยนไป ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตแบบใหม่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการมีบุตรมาก นอกจากนี้ ความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม และการมีมาตรฐานการครองชีพสูงจะทำให้บุคคลสนใจในเรื่องความสุขความสมบูรณ์แบบ หรือคุณภาพของชีวิตมากกว่าที่จะไปสนใจเรื่องการมีบุตรมาก โดยการพัฒนาการศึกษาจะทำให้ประชาชนมีทุกที่ที่กว้างขวางขึ้น จะมีแนวโน้มที่จะรับสิ่งใหม่ ๆ รวมทั้งการวางแผนครอบครัวได้ง่ายกว่า ผู้ที่ได้รับการศึกษาซึ่งมักจะมีลักษณะแบบ

อนุรักษ์นิยมไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงใด ๆ โดยง่ายดาย โดยการพัฒนาทางด้านสุภาพอนามัยของประชาชน จะทำให้อัตราการตายของทารกต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กในประเทศที่ไม่ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว เช่น จีน ญี่ปุ่น ไม่สามารถที่จะมีบุตรมาก ๆ เพื่อเพิ่มการตายของทารกที่อาจเกิดขึ้น และโดยการพัฒนาทางด้านการสื่อสารมวลชน ทำให้ชาวสารค่าง ๆ ถึงประชาชนเร็วขึ้น ก็ช่วยทำให้ทั้งคติและความคิดหรือเชื่อแบบเก่า ๆ ที่ส่งเสริมการมีบุตรมากถูกลดไป

(2) การปรับปรุงเรื่องภาษี และสวัสดิการท่ออันวยต่อการมีบุตรมาก ตลอดจนกำหนดมาตรฐานการคงอยู่ของแก่ผู้มีครอบครัวขนาดใหญ่

ในการที่จะส่งเสริมให้มีการลดอัตราการเจริญพันธุ์ โดยเฉพาะค่าน้ำเงินกลุ่มข้าราชการ รัฐบาลอาจจะออกกฎหมายซึ่งระบุว่า ข้าราชการจะได้รับเงินช่วยเหลือบุตร ได้ถ้าเมื่อมีบุตรไม่เกินจำนวนเท่านั้น ในการนองเดียว กันประชากันที่นี่ที่นั่น ให้เด็กที่จะขอเข้าอยู่อาศัยในอาคารสงเคราะห์ของรัฐได้ จะต้องมีบุตรไม่เกินจำนวนหนึ่ง (เช่น ไม่เกิน 2 คน) หรือรัฐบาลอาจจะออกกฎหมายเก็บภาษีผู้มีบุตรมาก และให้สวัสดิการบางอย่างแก่ผู้มีบุตรน้อย เรื่องนี้

ขณะการที่รัฐบาลของเราให้เงินช่วยเหลือบุตรข้าราชการที่ จ่ายค่าเล่าเรียนบุตรข้าราชการที่ ที่จริงเป็นการส่งเสริมให้ข้าราชการมีบุตรมากโดยทางอ้อม นั่นเอง หรืออย่างน้อยที่สุดก็เท่ากับทำให้ข้าราชการไม่กระตือรือร้นที่จะควบคุมขนาดของครอบครัวอย่างจริงจัง

เกี่ยวกับเรื่องนี้ รัฐบาลน่าจะเอาอย่างค่างประเทศบ้าง ถ้าหากจะให้การควบคุมการเพิ่มของประชากร ได้ผลอย่างแท้จริง ในสิงคโปร์ การลงคะแนนเสียงของรัฐบาลจะเปิดโอกาสให้คู่สมรสที่มีบุตรน้อยหรือไม่มีบุตรเลยเท่านั้น และโรงพยาบาลทั่ว ๆ ของรัฐบาลสิงคโปร์จะคิดค่าคลอดบุตรคนที่ 4 หรือคนต่อ ๆ ไปใน

อัตราที่สูงกว่าคนแรก ในอีจิปต์ได้มีการเริ่มทำซอคเกินช่วยเป็นค่าสวัสดิการ หรือให้สิทธิพิเศษทางการศึกษาเฉพาะบุตร 2 คนแรกเท่านั้น ในโคลัมเบียมีการเพนอแหน่งให้ออกกฎหมายบังคับว่าสตรีจะต้องทำงานทางด้านบริการสังคม (social service) ทันทีที่จบการศึกษา การที่โคลัมเบียทำไว้จะทำให้แน่ เป็นเพราะต้องการให้กิจกรรมทางสังคม หรืองานนอกบ้านเป็นเครื่องกีดกันการมีบุตรมากนั้นเอง

(3) การเปลี่ยนแปลงทางด้านสถาบันทางสังคม

การเปลี่ยนแปลงสถาบันทางสังคมบางอย่าง จะเอื้ออำนวยต่อการมีบุตรน้อย เช่น การยกสถานภาพของสตรีให้สูงขึ้น ผลการวิจัยหลายอันได้ชี้ให้เห็นว่า สถานภาพของสตรีมีความเกี่ยวโยงกับการเจริญพันธุ์อยู่มาก กล่าวคือ สังคมไทยก็ตามที่สถานภาพของสตรีต่ำ การเจริญพันธุ์จะสูง เป็นที่น่ายินดียิ่งที่ขณะนี้สถาบันภาพของสตรีไทยกำลังถูกยกระดับให้สูงขึ้นแล้ว ในเรื่องการแต่งงานของไทยก็น่าจะมีกฎหมายระบุอายุที่แท้จริงได้เสียใหม่ โดยเพิ่มอายุให้สูงขึ้น การทำเช่นนี้อย่างที่สุดก็สามารถลดอัตราการเกิดตั้งได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้น นอกจากนี้รัฐบาลควรหาทางส่งเสริมให้สตรีทำงานอื่นที่มิใช่งานเกษตรกรรมให้มากขึ้น การที่สตรีได้ทำงานอื่น เช่น งานอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในเมือง นอกจากจะทำให้เก็บงานของเขามาเป็นอุปสรรคต่อการมีบุตรมากแล้ว ยังทำให้เขาได้มีโอกาสสนับสนุนกับองค์กรที่ก่อให้เกิดความทันสมัย (modernizing agents) มาจาก ภายนอกทำให้ทั้นคงที่หรือความเชื่อเกี่ยวกับการมีบุตรมากเปลี่ยนไปได้ แต่เป็นที่น่าเสียหายที่ประเทศไทยไม่ได้ดำเนินการเช่นประเทคโนโลยีที่เราทำเช่นนั้นให้มาก

(4) การบังคับ

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว การบังคับหมายความว่าบังคับสั่งให้ทำ ประชากรอยู่ในที่ที่รุนแรงมาก หรือในสังคมที่มีความจำเป็นทั้งหมดประชาก โดยรีบด่วน

ในสภาวะการเช่นนี้ การที่จะยอมให้พ่อบ้านแม่บ้านวางแผนครอบครัวโดยสมัครใจย่อมไม่ทันการณ์ จึงจำเป็นต้องมีการบังคับโดยกฎหมายว่า สามีภรรยาจะต้องที่จะมีบุตรให้กัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือรัฐบาลจะต้องเข้าไปทำลายสิทธิพิเศษในการมีบุตรตามชอบใจของชาติเสียนั่นเอง อย่างไรก็ต่อไปการบังคับเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ง่ายนัก เพราะนอกจากจะมีอุปสรรคอย่างอื่นแล้ว การบังคับด้วยการทำ ยังถูกต้องกันโดยหลักจรรยา (ethics) การบริหาร (administration) และเทคโนโลยี (technology)⁽²⁰⁾ อีกด้วย

กล่าวโดยสรุปแล้ว ไม่ว่าเราจะใช้มาตรการใดในการควบคุมประชากร จะเป็นโครงการวางแผนครอบครัวก็ต่อไป หรือจะเป็นโครงการอื่นที่มุ่งใช้โครงการวางแผนครอบครัวทั้งที่กล่าวแล้วก็ต่อไปที่จะเป็นและชาตเสียงไห้ด้วยความต้องการที่ใช้ในการควบคุมกำเนิด (means of contraception) หรือเครื่องคุมกำเนิด ถ้าประเทศจากเสียงดังนี้ การลดการเจริญพันธุ์ย่อมเป็นไปไม่ได้

เชิงอรรถ

- 1 Cited in Population / Family Planning, no.15 (January, 1974), p. 26.
- 2 Loc.cit.
- 3 Ibid., p.18.
- 4 Ralph Thomlinson, Thailand's Population (Bangkok : Thai Watanapanich Press, Co.Ltd., 1971), p. 43.

- 5 Ibid., p. 92.
- 6 Sidney Goldstein, "Religious Fertility Differentials in Thailand, 1960," Population Studies, Vol. 24, No. 3 (November 1970), p. 329.
- 7 American Association for the Advancement of Science, Culture and Population Change Washington D.C. (August 1974), p.43.
- 8 Ibid., p.44.
- 9 Thomlinson, op.cit., p.72.
- 10 George L. Harris et.al., Area Handbook for Thailand (Washington D.C. : U.S. Government Printing Office 1966), p.254.
- 11 การที่กล่าวว่าโรคมาเดเรียมเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเจริญพัฒนาของชาวีไทยมุ่งล้มในภาคใต้ด้านนี้ เป็นเพียงข้อสมมติฐานเท่านั้น และข้อสมมติฐานนี้ก็ยังไม่ได้รับการทดสอบแต่ประการใด
- 12 American Association for The Advancement of Science, op.cit., p. 48.
- 13 Kingsley Davis and Judith Blake, Social Structure and Fertility: An Analytic Framework in Kenneth C. Dammeyer (Ed.) Population Studies (Chicago : Rand McNally and Company, 1969), p. 819.
- 14 David & Blake, ibid., p. 820.
- 15 Chandrasekaran, "Cultural Patterns in Relation to Family Planning in India" Proceedings of the Third International Conference on Planned Parenthood, 1952 Bombay, p.78.
- 16 Davis and Blake, op.cit., p.888.
- 17 Cited in American Association for the Advancement of Science, p.49.

- 18 Cited in Kenneth C.Kammeyer, An Introduction to Population (San Francisco : Chandler Publishing Company, 1971), p.7.
 - 19 National Family Planning Program, Family Planning in Thailand 1965 - 1971 (1972 Edition) (Bangkok : The Cooperative Marketing and Purchasing Federation of Thailand Ltd., Printing Press Department, 1972), p.8.
 - 20 Bernard Berelson, "The Present State of Family Planning Programs", in S.Fred Singer (Ed.) Is There an Optimum Level of Population (New York : McGraw-Hill Book Company, 1971), pp.354-356.
-
-